

MESTIS, mästi's, m. 3. (sp. *Mestizo*, af lat. *Mixtus*, blandad) Så kallas i Vestindien och S. Amerika en afkomling af europeisk far och amerikansk mor eller tvärtom. — Äfv. *Mestiz*.

MESTO, mä'sto, ell. **MESTOSO**, mästöso, adv. (ital.; i musik) Sorgligt.

META, v. a. o. n. 1. (Äfv. i Impf. *Mette* och i Sup. *Mett*) Fånga fisk med metspö. *M. abor-rar*. *Sitta och m. M. kräftor*, fånga kräftor antingen med spö eller häf. — *M. upp*, få upp ur sjön på metspö.

METAFOR, --få'r, m. 3. (gr. *Metaphora*) 1) (ret.) Trop, bestående deri, att ett ord nyttjas i annan bemärkelse, än den egentliga, till följe af likheten emellan tvenne begrepp. — 2) Bildligt uttryck, talesätt. [Metaphor.]

METAFORISK, --få'rissk, a. 2. Bildlig, figurlig, oegentlig. [—phorisk.]

METAFYSIK, ---i'k, f. sing. (från grek.) Läran om tingens yttersta grunder och lagar. [—fysik.]

METAFYSISK, a. 2. Till metafysikens hörande; öfversinlig. [—fysisk.]

METALL, -äll, m. 3. (gr. *Metallon*) 1) Benämning på enkla vägbara, ogenomskinliga kroppar med ett eget slags glans (metallglans), dels smidbara (såsom jern), dels spröda (såsom antimon), betydligt tyngre än vatten, oantändliga i eld, olösliga i vatten, och som icke genom gnidning kunna blifva elektriska. *Ädla m-er*, som icke i eld lida någon förändring eller oxideras. *Oädla m-er*, som, vid luftens tillträde under deras smältning, oxideras. — 2) (i sing.) Se *Brons*. — 3) (fig., i musik, utan plural) Klang. Säges i fråga om sångröst.

METALLARBETARE, -äll---, m. 3. Manufakturist, som tillverkar större arbeten af metall (brons).

METALLASKA, f. sing. (gam. kem.) Se *Metalloïd*.

METALLBLANDNING, f. 2. Hopsmält blandning af två eller flera metaller (bem. 1).

METALLFÄRG, m. 3. Färg, som uppkommer genom förening af metaller med andra metaller, eller af metaller med metalloïder, eller af metalloïder med syror.

METALLHYFVEL, m. 2. pl. — *hyflar*. Ett slags hyffel, hvarmed plana metallytor åstadkommas.

METALLISK, a. 2. 1) Som tillhör, har afseende på metaller. *M. klang*. — 2) Som har egenskap af metall. *M. kropp*.

METALLKALK, m. 3. Se *Metalloïd*.

METALLKANON, ---ön, m. 3. Kanon, gju-ten af metall (bem. 2).

METALLOID, --läi'd, m. 3. (kem.) Enkel, vägbar, icke metallisk, brännbar kropp, t. ex. syre, väte, kväfve, svafvel, kol, etc.

METALLOXID, --äxi'd, m. 3. (kem.) Syrsatt metall.

METALLSALT, n. 3. (kem.) Förening af en metalloïd eller oxidul med en syra.

METALLSAX, f. 2. Se *Plåtsax*.

METALLSPEGEL, m. 2. pl. — *speglar*. Spegel af metall, t. ex. af slipadt stål.

METALLSPIK, m. 2. Ett slags spik, som gjutes af koppar och tenn i sandformar.

METALLSPÅN, f. o. n. 1. o. 5. Affall vid borrhning i metall, ciselering, o. s. v.

METALLSTYRKA, f. sing. Se *Gods*, 3.

METALLURG, --ürrg, m. 3. 1) En, som är kunnig i metallurgien. — 2) Skriftställare i detta ämne.

METALLURGI, --urrji', f. sing. Konsten att utdraga och rena metaller.

METALLURGISK, --ürrijisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på metallurgien.

METALLVIGT, f. 3. Vigt, som brukas vid skeppning af metaller.

METALLÄDER, f. 1. pl. — *ädror*. Gång af mineralier, som håller något slags metall i större mängd.

METAMORFOS, --märrfös, f. 3. (grek. *Metamorphosis*) Förvandling. [—phos.]

METAMORFOSERA, v. a. 1. Förvandla. — *Metamorfosering*, f. 2. [—phosera.]

METANDE, n. 4. Se *Metning*.

METAPHOR, **METAPHYSIK**, m. fl., se *Metafor*, *Metafysik*, etc.

METARE, m. 3. En, som metar.

METE, n. 4. Fiske med metspö. *Fånga på m.*, med metspö.

METEOR, --å'r, m. 3. (från grek.) Märklig företeelse i luften, af helt kort varaktighet. — *Syn*. Luftfenomen. Lufttecken.

METEORJERN, --å'rjä'n, n. sing. (mineral.) Jern, som bildas i verdensrymden och anträffas t. ex. i meteorstenar.

METEOROLOGI, --å'rälå'g, m. 3. En, som gör meteorologiska iakttagelser.

METEOROLOGI, --å'rälå'ji', f. 3. Läran om företeelserna i luften eller väderleken.

METEOROLOGISK, --å'rälå'jisk, a. 2. Som tillhör eller har afseende på meteorologien; väderleken beträffande.

METEORSTEN, --å'rstén, m. 2. Sten, som nedfaller ur luften. — Kallas äfv. *Månsten*, *Aerolith*.

METER, mét'r, m. 3. pl. *metrer*. (af grek. *Metron*, mått) 1) Versmått. — 2) Enheten för det nya franska längdmåttet, något öfver $3\frac{1}{3}$ sv. fot.

METGRUND, n. 3. Grund i sjön, der mycket fisk uppehåller sig och der man således plågar meta.

METHOD, m. fl., se *Metod*, etc.

METHÅF, m. 2. pl. — *håfvar*. Näthåf, som sänkes ned i sjöar och strömmar, för att dermed fånga fisk och kräftor. Jfr *Håf*, 1.

METKROK, m. 2. Krok, som begagnas vid metning.

METMASK, m. 2. Se *Daggmask*. Kallas *M.*, emedan den vanligtvis begagnas som bete på krok vid metning.

METNING, f. 2. Se *Mete*.

METOD, -öd, m. 3. (gr. *Methodos*) Sätt att gå till väga, efter vissa grunder och i viss ordning. [Method.]

METODIK, --i'k, f. sing. Anvisning till ett metodiskt föredrag af någon vetenskap. Metodlära. [Meth—.]

METODISK, a. 2. Som sker, göres, läres, föredrages med metod; ordentlig, regelbunden. — *Metodiskt*, adv. [Meth—.]

METODISM, --i'ssm, m. sing. Metodisternes lära. [Meth—.]

METODIST, --i'sst, m. 3. Medlem af en engelsk religionssekt, som isynnerhet yrkar ett strängare iakttagande af Nya Testamentets föreskrifter. De sades af sina motståndare hafva påfunnit en ny metod för ett kristligt lefverne; deraf namnet. [Meth—.]

METODLÄRA, -öd--, f. 1. Se *Metodik*. [Meth—.]

METONYMI, metånymi', f. 3. (från grek.)